

tie *Cast off skin* (2000) het nieuwe paradigma beduidend aan belang als expliciet referentiekader. Letterlijk in de marge van dat werk maak ik hierna enkele kanttekeningen, die de basistekst altijd weer opnieuw dreigen te overwoekeren. Het is mij dan ook niet om dat werk als zodanig te doen, wel om het specifieke van de *werkzaamheid* ervan.

2. De uitdrukking 'het werk van Deep Blue' is niet onprobleematisch. De totnogtoe getoonde producties rijgen zich immers niet aan elkaar tot (het begin van) een oeuvre met een stilaan herkenbare signatuur. Frontale zaalvoorstellingen als *Cast off skin* en *Inner Horizon* (2005) worden afgewisseld met producties die de grens tussen performance en publieksruimte gedeeltelijk (*terminal*, 2002; *some notes are*, 2006) of geheel (*closer*, 2003) uitwissen. Maar ook de artistieke aanleiding of inzet lijkt met elke productie te verschuiven, alsof voor Deep Blue ieder nieuw project synoniem is met de exploratie van een eigenstandige horizon van mogelijkheden. Deze heterogeniteit is tot op grote hoogte een gevolg van de manier van werken van Deep Blue. De groep kent geen singuliere, duidelijk af te bakenen, individuele of collectieve auteursinstantie, noch een hiërarchisch dirigerende regisseur of artistiek leider, noch het gezelschap als democratische beslissingsinstantie. Deep Blue heeft wel een vaste kern (Yukiko Shinozaki, Christoph De Boeck, Heine Avdal), maar doorslaggevend is de onvoorspelbare werkzaamheid van de wisselende samenwerkingsverbanden tussen de kernleden onderling en met derden (zoals Eavesdropper, Christelle Filod, Hans Meijer, Patricia Portella...). Toch is ook dat nog een al te menselijke voorstelling van zaken.

Het artistieke potentieel van Deep Blue wordt met elk nieuw project hermaakt en berust op het vermogen tot koppeling of coöperatie van zowel mensen als niet-menselijke artefacten, het kunnen construeren van een altijd nieuwe, transversale gemeenschappelijkheid – van een *singulier*, zowel sociaal als artistiek 'gemeen' dat recht probeert te doen aan de specifieke inzet van een project (de uitdrukking 'gemeen' moet gelezen worden als het Franse 'commun' of het Engelse 'common'). Dit 'gemeen' wordt bevolkt door lichaamsbewegingen, klanken, videobeelden... voorzover die werkzaam zijn en dus opereren als *actanten*. Het heeft de gedaante van een *niet-hiërarchisch performatief netwerk*, een beweeglijke verbondenheid van lichtstralen, geluiden, bewegingen en niet-bewegingen, beelden, objecten... die op elkaar inwerken, zodat de zelfgecreëerde focus gedurig verschuift. Dit anonieme krachtenveld wordt

als een atmosfeer beleefd, terwijl het om een tegelijk abstracte en sensorisch performatieve affectenmachine gaat. De assemblage van heterogene elementen is de eigenlijke auteur van de werkzaamheid van ieder collectief werkstuk van Deep Blue.

In *closer* en het eerste deel van *some notes are* maakt het publiek zélf deel uit van de assemblage. De aanwezigen zijn elementen in het totale netwerk, hun posities en reacties bepalen op ieder ogenblik mee de tonaliteit van het geheel. Hoe het eerste deel van *some notes are* affectief werkt, hangt mede af van de verdeling van de toeschouwers over de ruimte in het algemeen en in relatie tot de acties van Heine Avdal in het bijzonder. Avdal sleurt eerst met een stoel rond, vervolgens plaatst hij stoelen door of na elkaar. De afstand tussen de performer en de zwiggende toeschouwers, en ook hun blikken, hun reacties op de plotse intrusies van Avdal in een als veilig gewaande kijkzone in een hoek van de ruimte, hun monkelende glimlachjes of hun grimassen van gespeelde onaangedaanheid...: het wordt allemaal onderdeel van het performatieve netwerk, dat iedere aanwezige op een niet-dwingende manier inrolt, insluit, incorporeert.

In het eerste deel van *some notes are* is het publiek tegelijkertijd binnen- en buitenstaander. Dezelfde paradoxale positie van inside out (of outside in) neemt het in binnen *closer*. Deze productie construeert letterlijk een wereld in de wereld, een afgesloten ruimte met een veranderlijke lichtinval, aan het plafond hangende bamboestokken, microdigitale geluiden die soms aaneenklitten tot massieve klankbrokken... De monade doet denken aan een droomlandschap, waarbinnen de twee performers (Yukiko Shinozaki en Heine Avdal) opduiken en verdwijnen, alleen of samen ageren als twee schijngestalten van de lichamen van de toeschouwers. Het droomeffect wordt nog versterkt doordat ieder publiekslid een koptelefoon draagt die de gemaakte klanken opvangt. Weerom interfereert op elk moment de wijze waarop het publiek zich binnen de ruimte al bewegende, staande of liggende actief verdeelt met de geprojecteerde beelden, de voortgebrachte klanken, de bewegingen en gebaren van de performers, de weerkaatsing van de lichtstralen op de bamboestokken...

In *closer* en het eerste deel van *some notes are* raken de observerende lichamen onontkoombaar met het geobserveerde verbonden. De aanwezigen blijven een publiek, en tegelijk worden ze op een niet-lineaire manier ingeschreven in het performatieve netwerk. Ze maken deel uit van het geheel van waargenomen verbindingen: hun bewegingen, blikken, poses... worden een onderdeel van het sociaal-artistiek